

NAPIREND ELŐTTI FELSZÓLALÁS CSURKA ISTVÁN TANULMÁNYÁVAL KAPCSOLATBAN – 1992. AUGUSZTUS 31.

DR. KÖVÉR LÁSZLÓ (FIDESZ) Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Miniszterelnök Úr! Számomra, illetve azt hiszem, számunkra a fél órával ezelőtti helyzethez képest semmi sem változott meg. Számomra, aki sohasem tételeztem fel a miniszterelnök úrról azt, hogy személy szerint hajlandó lenne egy olyan politikához asszisztálni a Kormány élén, amelyet Csurka István úr az írásában felvázolt, tehát aki nem tételeztem fel ezt önről, számomra ezért nem változott meg semmi az ön hozzászólásához képest, az azt megelőző helyzethez képest. (*Zaj.*) Mindazonáltal vártam az ön megszólalását, és gondolom, többen vagyunk így, és a magam részéről meg is köszönöm. De azt kell hogy mondjam – és ez talán majd a későbbiekben kiderül, hogy miért –, hogy mindez számomra, számunkra ma már édeskevés.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Hát figyelve a napi híradásokat, egyértelműen megállapíthatjuk, azt hiszem, hogy a kommunizmus összeomlása utáni forradalmi eufóriát Rostocktól Szarajevóig a félelem érzése váltotta fel. Az elmúlt pár hónapban veszélyesebb lett a világ, körülöttünk országok bomlanak fel, keverednek egymással fegyveres konfliktusba. Demokratikus politikai erők szorulnak ki a politikai színtérről, vagy szorulnak jobb esetben csak defenzívába. Agresszív, militáris, fundamentalista csoportocskák vették át a hatalmat itt is, ott is, vagy diktálnak a megint csak, jó esetben magatehetetlen kormányoknak.

Nyomasztó belső problémáink mellett ezért egyre nő a fenyegetettség érzése. A Nyugat is tanácstalan. Térségünkben azoknak az országoknak, amelyeknek egyáltalán van esélyük arra, hogy a nyugat-európaihoz hasonló normális életfeltételeket és biztonságot garantáljanak egyszer polgáraiknak, néhány évet még biztosan várniuk kell, míg ezt a szándékukat megvalósíthatják. De akkor is azzal a feltétellel csupán, ha nem sodródnak bele a káoszba. Magyarán: semmi okunk biztosra venni, hogy Kelet-Európa, Európa és a világ sorsa nem fog tragikusra fordulni. Semmi okunk azt hinni, hogy a kommunizmus és a Szovjetunió összeomlása után túl vagyunk a nehezen.

Magyarországon egyelőre még nyugalom van. Az ország lassan nem csupán képletesen minősíthető a béke szigetének, hanem – sajnos – szó szerinti értelemben is. A Kormány néhány baklövésén kívül nem követett el végzetes hibát a külpolitika terén, így egyik szomszédos országgal sem állunk – szerencsére – tragikusan haragban. (*Zaj.*) Így van. Vagy másképp gondolják, uraim?

Lehetőségeinket – szerintünk – még nem játszottuk el, szerencsére. Kétségkívül rengeteg problémánk adódik a békés átmenettel, de legalább annak, hogy ez az átmenet békés, legalább annak élvezhetjük – magunk köré tekintve egyre nyilvánvalóbb – áldásait. Úgy látszik azonban, hogy ezt egyesek megelégtették. (*Zaj jobbról.*) Eddig csak handabandázó kis csoportocskák léptek fel vérfagyasztó politikai követelésekkel, most azonban megváltozott a helyzet.

Az elmúlt hetekben a kormánypárton belül is diktálni kezdtek azok az erők, amelyek az országot a balkáni káosz irányába kívánják vezetni. (*Felzúdulás a jobb oldalon.*) Csurka István nem először fogalmazza meg a maga nemzetmegváltó gondolatait, amelyeket szerencsére nem nekem kell először az újabb keletű magyarországi náciizmus alapvetésének nyilvánítanom. (*Zúgás és morajlás a jobb oldalon.*) Az ellenzék és a közvélemény jelentős

része sem először háborodik fel ezen, és a Kormány, illetve az MDF vezetése sem először próbálja a szőnyeg alá söpörni ennek következményeit. (*Folyamatos zaj.*)

A nézetek nem újak tehát, de új az, amit ez a sokak által tanulmánynak nevezett szellemi Molotov-koktél jelent. Csurka István levonta a kétéves MDF-kormányzás következményeit, kijelentette, hogy ez a Kormány elvesztette korábbi választóinak bizalmát, a koalíció megbukott. Ebben a helyzetben Csurka István úgy akarja megmenteni pártját, az MDF-et, úgy akarja kimenekíteni a Demokrata Fórum maradékát az omladozó romok alól, hogy földig alázza miniszterelnökét és nyilvánvalóvá teszi, hogy céljának, a hatalom mindenáron való megtartásának érdekében neki a parlamenti demokrácia összeomlása, az ország külső és belső békéjének fölborítása sem nagy ár. (*Szűcs M. Sándor: Csúsztatás!*)

Az MDF-vezetés pedig szorgalmasan nyilatkozik. Kimondva, azzal nincs bajuk, hogy Csurka István írásán átsüt az antiszemitizmus, a demokratikus pepecselés iránti mély megvetés, a kizárólagos hatalomra törés, az állami erőszakszervezetek politikai megfontolásból történő alkalmazásának szándéka, a politikai ellenfelek ellenségnek bélyegzése, azok kizárása a nemzetből, akik az ország érdekeit másként látják szolgálандónak.

Nem azzal a fajelméleti kirekesztéssel van bajuk, amelynek konkrét tárgyát egyelőre még Csurka sem nevezi néven, csak sejtetni engedi. Nem azzal, hogy felmentést ad a másokat bűrszínük, származásuk miatt rugdosó köztörvényes bűnözőknek. Nem azzal, hogy a "kulturális bűnözés" fogalmának bevezetésétől már csak egy lépés az orwelli gondolatrendőrség felállításának követelése. Nem azzal van bajuk, hogy az új magyar élettér megteremtésére tett – homályosnak tetsző – célzásait nagyon is világosan értik Csurka úr szerb és román kollégái, a karadzsicsok, funárok. Nem, nekik – önöknek – csak azzal volt bajuk – őszinte tisztelet a kivételnek –, hogy úgymond az írás időzítése nem volt megfelelő, vagy hogy nem kellett volna a miniszterelnök úr betegsége kapcsán az utódlás kérdését feszegetni. Ez az egyetlen, amely tételét Csurka úr visszavonta. Ennyi. A többi rendben van. A többi "figyelemre méltó gondolat", hasznosítani fogják az MDF új programjának kialakításakor.

Siettek leszögezni, hogy Csurka Istvánnak helye van az MDF-ben. Fő a sokszínűség, a barna eddig még úgysem látszott elég tisztán. Csurka persze már nem sietett annyira leszögezni, hogy azoknak is helye lenne a pártjában, akik mindezt nem így gondolják.

Csurka István azt mondja, hogy nem szabad tovább mellébeszélni. Valóban: én is azt hiszem, hogy elérkezett a pillanat, amikor már nem lehet tovább mellébeszélni, amikor állást kell foglalnunk. Ki az, aki komolyan gondolja, hogy Magyarországon társadalmi békének és demokráciának kell lennie, s ki az, aki számára ennek feláldozása sem nagy ár, lila ködökben gomolygó, homályos, nemzetinek hazudott célokért.

A Csurka-írás nem MDF-belügy, s a legnagyobb kormányzópárt alelnökének politikai megnyilatkozása, pláne, ha a következő nap még mindig alelnök, nem magánvélemény.

Amit pedig a Kormány és az MDF-elnökség tett, az nem más, mint hogy szánalmas, lapos, a lényegét elkerülő nyilatkozataikkal gyakorlatilag legitimálták, a parlamenti politizálás szintjére emelték, tehát szalonképessé tették a náci nézeteket – s az már tulajdonképpen tökéletesen mindegy, hogy azt milyen megfontolásból tették. (*Közbeszólások, felzúdulás a jobb oldalon. – Taps a bal oldalon.*)

ELNÖK: (Szabad György) Kövér Lászlót illeti a szó.

DR. KÖVÉR LÁSZLÓ (FIDESZ) Köszönöm, Elnök Úr. Jó azonban, ha tudják: ezzel viszont egész pártjukra hárul, amit Csurka képvisel, és nemcsak az ellenzék, de minden józanul gondolkodó, a szabadságot, a demokráciát és a békét féltő magyar ember előtt világosnak kell lennie, hogy egy ilyen párt nemcsak szalonképtelen minden parlamenti demokráciában, hanem ezzel a lépésével már közvetlenül fenyegeti életük mindennapi békéjét. (Közbeszólás jobbról.)

Az országban máris olyan jelenségek játszódnak le, amelyeket eddig csak dél-amerikai banánköztársaságokból származó jelentésekből ismerhattunk. Kormánypárti képviselők egy csoportja betör a Magyar Rádióba, és a műsort megszakítva felolvastatja követeléseit. Akárcsak a fasiszta vagy a kommunista hatalomátvételek előtt, ma Magyarországon olyan erők csinálnak politikát a legnagyobb kormánypártban, akik agresszív kisebbségek utcára hajtásával próbálják azt a látszatot kelteni, hogy mögöttük a társadalom.

Ma, amikor a Kormány politikájával elégedetlen többség egyelőre csendben tűri sorsát, csak azok szerveznek gátlástalanul ilyen akciókat, akik szerint "mennél rosszabb, annál jobb". Csak ezek nevezhetik a konszenzusra törekvést csibészkedésnek, a kompromisszumokat gyávaságnak. Ha se konszenzus, se kompromisszum, akkor valóban csak az erő politikája marad. S mint láttuk, Csurka úr számára, aki ennek az eddig vezér nélküli szélsőjobboldalnak önként jelentkező prófétája, nagyon is természetes az átjárás az erő és az erőszak között.

Tisztelt Kormánypárti Képviselőtársaim! Mielőtt védekezőreflexeik beindulnának, kérem, nyugodjanak meg: mindezt a FIDESZ nevében nem azért mondtam el, hogy rávegyem az MDF-et mint pártot a Csurka úrtól való elhatárolódásra, pláne nem Csurka úr háttérbe szorítására. Erre mi már régen nem látunk esélyt.

Mi kívülről talán előbb észrevettük, mint önök belülről, hogy miként privatizálja Csurka úr – a bolsevik vagyonátmentőket megszégyenítő módszerekkel – lépésről lépésre a Magyar Demokrata Fórumot. Ma már mindent megtehet. Megalázza a miniszterelnököt, bukottnak nyilváníthatja a Kormányt, és meghirdetheti a tisztogatást pártjában.

Ez a párt ma Csurka István foglya. Beszéljünk egyenesen. Ha Csurka Istvánnak csak negyven híve van az MDF-frakció soraiban, akkor, uraim, önök mindannyian az ő zsebében vannak. Ha holnap nem az történik, amit ő akar, ha valami olyasmit mondanak, ami nem nyeri el az ő magas tetszését, akkor oda a többség, bukik a Kormány. Ez benne van az írásában. És akarták, nem akarták, uraim, erről csak maguk tehetnek.

Szemben ezzel a veszéllyel, a magyar karadzsicsok és funarok tombolásával, akinek van még felelősségérzete, egy percre át kell, hogy pillantson a pártokat elválasztó határokon – ebben valóban egyetértünk.

Azok, akiknek drága az ország békéje, akik nem akarják, hogy Magyarország akár holnap egy háborús konfliktus peremén táncoljon, akik nem szeretnék, hogy életünk mindennapi kereteit, a jog és tulajdon biztonságát az utcán tomboló agresszív csoportok összetűzései veszélyeztessék, azoknak személy szerint le kell vonni a következtetéseket abból, ami történt. Gyorsan szót kell érteniük mindazokkal, akik hasonlóképpen gondolkodnak. Ma még van alternatíva. Nem az az egyetlen út, amelyet Csurka és társai kijelöltek az önök számára. Akik viszont ma hagyják magukat erre az útra terelni, holnap nem mentegőzhetnek azzal, hogy nem volt más választásuk.

Nem szeretnénk, hogy újbóli kiugrási kísérleteken kelljen törni a fejünket. Ezúttal jobb lenne fel sem szállni a szakadékba rohanó vonatra. Mától kezdve a mi megítélésünk szerint ez a tét. És ehhez képest, amit a miniszterelnök úr elmondott, sajnos nagyon kevés. Köszönöm a figyelmüket. (*Hosszan tartó taps a bal oldalon.*)